

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiivi 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes⁽¹⁾ artikli 7 lõiget 1 ja seda direktiivi tõlgendavat kohtupraktikat tuleb tõlgendada nii, et nimetatud direktiivi artikliga on vastuolus niisugune liikmesriigi õigusnorm nagu 7. jaanuari 2000. aasta tsiviilkohtumenetluse seaduse 1/2000 23. lõppsätte [punkt 2], mis sätestab, et Euroopa maksekäsu avaldusele ei ole vaja lisada dokumente ja et dokumentide esitamise korral neid vastu ei võeta?
2. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2006. aasta määruse nr 1896/2006⁽²⁾ artikli 7 lõike 2 punkti e tuleb tõlgendada nii, et nimetatud säte ei takista nõuda võlausaldajast asutuselt dokumente, mis on aluseks tema nõudele, mis tuleneb kutsetegevuse raames tarbijaga sõlmitud tarbimisläenulepingust, kui kohus peab tingimata vajalikuks seda dokumenti analüüsida, et kontrollida, kas poolte vahel sõlmitud lepingus võib esineda ebaõiglasi tingimusi, ning sel viisil täita nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiivi 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes nõudeid ja seda direktiivi tõlgendavat kohtupraktikat?

⁽¹⁾ EÜT 1993, L 95, lk 29; ELT eriväljaanne 15/02, lk 288.

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2006. aasta määrus nr 1896/2006, millega luuakse Euroopa maksekäsumenetlus (ELT 2006, L 399, lk 1).

HK 12. juulil 2018 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kaheksas koda) 3. mai 2018. aasta otsuse peale kohtuasjas T-574/16: HK versus komisjon

(Kohtuasi C-460/18 P)

(2018/C 381/05)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Apellant: HK (esindajad: advokaadid A. Champetier ja S. Rodrigues)

Teised menetlusosalised: Euroopa Komisjon, Euroopa Liidu Nõukogu

Apellandi nõuded

- tunnistada apellatsioonkaebus vastuvõetavaks ja põhjendatuks;
- tühistada Üldkohtu 3. mai 2018. aasta otsus kohtuasjas T-574/16;
- vaadata kohtuasi uuesti läbi ja rahuldada hageja esimeses kohtuastmes esitatud nõuded, sealhulgas nõue mõista kohtukulud välja kostjalt; või teise võimalusena
- suunata asi tagasi Üldkohtusse lahendamiseks, mistõttu tuleb apellatsioonimenetluse kohtukulude küsimus lahendada vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artiklile 184.

Väited ja peamised argumendid

Apellatsioonkaebuse põhjenduseks esitab apellant kaks väidet. Esimese väite kohaselt on rikutud ametnike personalieeskirjade VIII lisa artikli 17 esimest lõiku ning esitatud põhjendused on laialivalgavad, ebajärjekindlad ja vasturääkivad. Teise väite kohaselt on rikutud diskrimineerimiskeelu põhimõtet ja esitatud põhjendused on ebapiisavad.